

REPUBLIKA HRVATSKA
ŽUPANIJSKO DRŽAVNO ODVJETNIŠTVO
U SPLITU
Split, Gundulićeva 29A

BROJ: S-DO-284/19
Split, 09.studenog 2020.
BŠ/BŠ

TRGOVAČKI SUD U SPLITU

S P L I T

za

VISOKI TRGOVAČKI SUD U ZAGREBU

Z A G R E B

Na broj: St-71/19

PREDSTEČAJNI DUŽNIK : SEABASS JUNIOR d.o.o., OIB: 47783240705 Sućuraj,
Sućuraj 15

PREDSTEČAJNI VJEROVNIK: REPUBLIKA HRVATSKA, Ministarstvo financija,
OIB:18683136487, kojeg zastupa zastupnik po zakonu Županijsko državno
odvjetništvo u Splitu

ŽALBA PREDSTEČAJNOG VJEROVNIKA

protiv rješenja Trgovačkog suda u Splitu posl.broj St-71/19 od 22.10.2020.

I. Zastupnik po zakonu predstečajnog vjerovnika Republike Hrvatske u zakonskom roku podnosi žalbu protiv rješenja Trgovačkog suda u Splitu posl.broj St-71/19 od 22.listopada 2020. kojim je prihvaćen plan restrukturiranja i potvrđen predstečajni sporazum zaključen između dužnika SEABASS JUNIOR d.o.o. i njegovih vjerovnika. Rješenje se pobija zbog pogrešne primjene odredbi Stečajnog zakona i pogrešno i nepotpuno utvrđenog činjeničnog stanja.

Pobijanim rješenjem prihvaćen je plan restrukturiranja i potvrđen je predstečajni sporazum između dužnika i njegovih vjerovnika i to na način da je vjerovnicima I.grupe (neosigurani vjerovnici) otpisano 50% tražbine uz otplatu kroz 48 mjeseci sa počekom od 12 mjeseci, bez kamata, vjerovnicima II.grupe (osigurani vjerovnici 1) otpisane su kamate, uz otplatu glavnice kroz 84 mjeseca bez počeka uz kamatnu stopu od 4,5%, a

vjerovnicima III.skupine određena je otplata tražbine kroz 156 mjeseci bez počka uz kamatnu stopu od 4,5%.

Vjerovnika Republiku Hrvatsku dužnik je svrstao u treću skupinu vjerovnika, a u odnosu na koji plan je ovaj vjerovnik glasao protiv, naglašavajući ujedno i da postoje zakonske zapreke za potvrdu takvog plana, osobito obzirom na odredbu čl.61.st.1.Stečajnog zakona (dalje SZ).

II. Naime, odredbom čl.61.st.1.alineje prve SZ-a propisano je da će sud uskratiti potvrdu predstečajnog sporazuma ukoliko koji od vjerovnika učini vjerojatnim da se planom restrukturiranja umanjuju prava ispod razine koju bi razumno očekivao u slučaju neprovedbe restrukturiranja poslovanja dužnika.

Sud je prigovor ovog vjerovnika (u podnesku od 05.listopada 2020.) otklonio obrazloženjem (u pobijanom rješenju) kako isti nije dokazao da su mu planom restrukturiranja umanjena prava ispod razumne mjere niti da je isti pružio ikakvu dokumentaciju odnosno dokaze za svoje tvrdnje.

Navedena konstatacija suda nije točna. Naime, mjerodavna odredba ne obvezuje vjerovnika da dokaže sa stupnjem sigurnosti da su njegova prava umanjena ispod razumne mjere, već je dovoljno da navedenu okolnost učini vjerojatnom. Ratio potrebe manjeg stupnja dokaza izvjesnosti te okolnosti jest u zaštiti prava onih vjerovnika koji zbog nedovoljnog kvantiteta njihove tražbine ne mogu izravno utjecati na sporazum, koji posljedično svojom prinudnošću utječe na smanjenje njihovog prava ispod očekivane i prihvatljive razine.

Prijavljena tražbine RH osigurana je hipotekom na nekretninama dužnika i to čest.zem.336/21, ZU 915 opisana kao dvije zgrade, dvor i pašnjak, ukupno 2516 m² te čest.zem.336/3, ZU 1332 opisana kao zgrada i dvor, ukupno 673 m², sve k.o. Sućuraj. Radi se o hipoteci trećeg reda, ispred koje se nalaze hipoteke u korist razlučnih vjerovnika RAIFFEISENLANDESBANK KARNTEN REG.GMBH, KLAGENFURT RAIFFEISENPLATZ 1. AUSTRIA- I.red i Addiko bank d.d (ranije HYPO ALPE-ADRIA-BANK D.D.)- II.red.

Iz obavijesti razlučnih vjerovnika proizlazi da iznos tražbine razlučnog vjerovnika I.reda iznosi 1.303.324,76 kn (kunska protuvrijednost od 174.822,54 €), a onoga II.reda 1.077.172, 65 kn. Dakle, vrijednost hipoteka ispred RH iznosi 2.380.497,41 kn.

Prema podacima o imovini dužnika iskazanih u Planu restrukturiranja (str.10.), zemljište i građevine u 2018. iskazani su u vrijednosti od 7.683.471,00 kn, dok je vrijednosti istih (u objavljenom bilanci za 2019.) neznatno smanjena na iznos od 7.433.715,00 kn (zbog primjene amortizacije na građevine).

Slijedeći te podatke o odnosu vrijednosti imovine i vrijednosti hipoteka proizlazi da bi se u slučaju prodaje namirile sve tražbine osigurane hipotekom, pa tako i ona RH.

Argument temeljem kojeg sud ne prihvaća navedeni zaključak jest u notornosti činjenice da se sve nekretnine u postupku prisilne prodaje predugo prodaju i na koncu prodaju po znatno sniženoj cijeni. Također, kategorički zaključuje izvjesnim da je vrijednost nekretnina znatno manja od iskazane i to isključivo na temelju navoda zastupnika dužnika o neuspjelom pokušaju prodaje, koji nisu ničim protkijepljeni.

Točno je da se određeni broj nekretnina u ovršnim i stečajnim postupcima proda ispod njihove procijenjene vrijednosti, kao što je i točno da se određeni dio proda po njihovoj procijenjenoj vrijednosti, dok određeni (iako vrlo mali) se uspije prodati i po većoj cijeni od utvrđene. Što će od toga biti, ovisi primarno o atraktivnosti nekretnine, lokalitetu, infrastrukturnoj opremeljnosti za obavljanje djelatnosti...Drugim riječima, nije moguće apriorno i općenito konstatirati da će vrijednost određene nekretnine biti znatno diskontirana u konačnoj prodaji. Također, atraktivnost, pa time i uspješnost prodaje nije ista ako se nekretnina opterećena trima hipotekama prodaje od strane vlasnika, i kada se to čini u ovršnom ili stečajnom postupku gdje kupac stječe nekretninu slobodnu od prava koje su je teretile.

Međutim, sve i da se uzme subjektivna procjena zastupnika dužnika od 800.000,00 € (cca 5.9 milijuna kn) te da se proda ispod 50% vrijednosti (cca 2.9 milijuna kn) izgledno bi bilo namirenje ovog vjerovnika. Mada, obzirom da se radi o nekretninama u građevnoj zoni (sa tri zgrade) u blizini mora na otoku Hvar, ovaj vjerovnik cijeni da se ipak radi o atraktivnom lokalitetu.

S druge strane, potvrđenim predstečajnim sporazumom određeno je da će se tražbina vjerovnika RH isplaćivati kroz 156 mjesečnih anuiteta bez počeka uz kamatnu stopu od 4,5 %. Drugim riječima, iznos od 378.067,16 kn ima se isplatiti kroz razdoblje od čak 13 godina u mjesečnim anuitetima od oko 2.500,00 kn.

Stav ovog vjerovnika jest da se radi o predugom otplatnom roku koji je aposlutno nerazmjern visini tražbine, a za koje vrijeme su sredstva vjerovnika na raspolaganju dužniku, a sam vjerovnik sve do isteka 13 godina nije u mogućnosti aktivirati hipoteku. Sve to u konačnici umanjuje ekonomsku vrijednost tražbine. Naknada u obliku fiksne kamatne stope od 4.5 %, obzirom na rok otplate te visinu anuiteta, zanemariva je.

S obzirom na sve navedeno, žalitelj smatra da je u dostatnoj mjeri učinio vjerojatnim da se planom restrukturiranja umanjuju njegova prava ispod razine koju bi razumno očekivao u slučaju neprovedbe restrukturiranja poslovanja dužnika, pa je sud u pobijanom rješenju pogrešno otklonio primjenu čl.61.st.1.alineje prve SZ-a.

III. Zapreka za potvrdu predstečajnog sporazuma o čijem postojanju je sud dužan voditi računa nalazi se i u odredbi čl.61.st.1.alineje druge SZ-a, a prema kojoj će sud uskratiti potvrdu ukoliko iz plana restrukturiranja ne proizlazi vjerojatnost da će njegova provedba omogućiti sposobnost za plaćanje dužniku u razdoblju do kraja tekuće i u dvije sljedeće kalendarske godine. Na postojanje navedene zapreke vjerovnik je ukazao u podnesku od 05.listopada 2020., međutim u pobijanom rješenju izostalo je obrazloženje, bilo o postojanju, bilo o nepostojanju navedene smetnje.

Žalitelj smatra da upravo iz dokumentacije koja se nalazi u spisu, a koju je sastavio sam dužnik proizlazi da predložene mjere restrukturiranja nisu adekvatne da otklone problem predstojeće nelikvidnosti društva, zbog čega plan nije održiv niti ostvaruje svrhu predstečajnog postupka.

Naime, u projekciji prihoda, dobiti i učinkovitosti prema predloženim mjerama (koje većim dijelom ciljaju na povećanje konkurentnosti) dužnik je (za razdoblje od 2018.-2023.) iskazao očekivano povećanje poslovnih prihoda. Međutim, već iz bilance za 2019. vidljivo je da isti nisu bili realni obzirom da je ostvareni prihod za 2019. za cca

60 % manji od očekivanog, a sve još uz zaštitu tada aktualnog predstečajnog postupka (od blokada, ovrhe i sličnih postupaka).

Na koncu, osnovna djelatnost dužnika je uzgoj i prodaja ribe. Predstečajni dužnik još od 2017. ne raspolaže valjanom koncesijom za posebnu uporabu pomorskog dobra u svrhu korištenja dovodnih i odvodnih cijevi za mrjestilište, što je i sam potvrdio na ročištu za glasovanje od 07.listopada 2020. Time je daljnje poslovanje dužnika kojim bi trebao generirati prihode u najmanju ruku upitno, a nesporno je i nezakonito u dijelu korištenja pomorskog dobra bez valjane pravne osnove.

IV. Slijedom navedenog predlaže se sudu preinačiti pobijano rješenje na način da uskrati potvrdu predstečajnog sporazuma i obustavi predstečajni postupak, podredno ukine pobijano rješenje i vrati na ponovni postupak.

Z A M J E N I K
ŽUPANIJSKOG DRŽAVNOG ODVJETNIKA

Dario Jukić